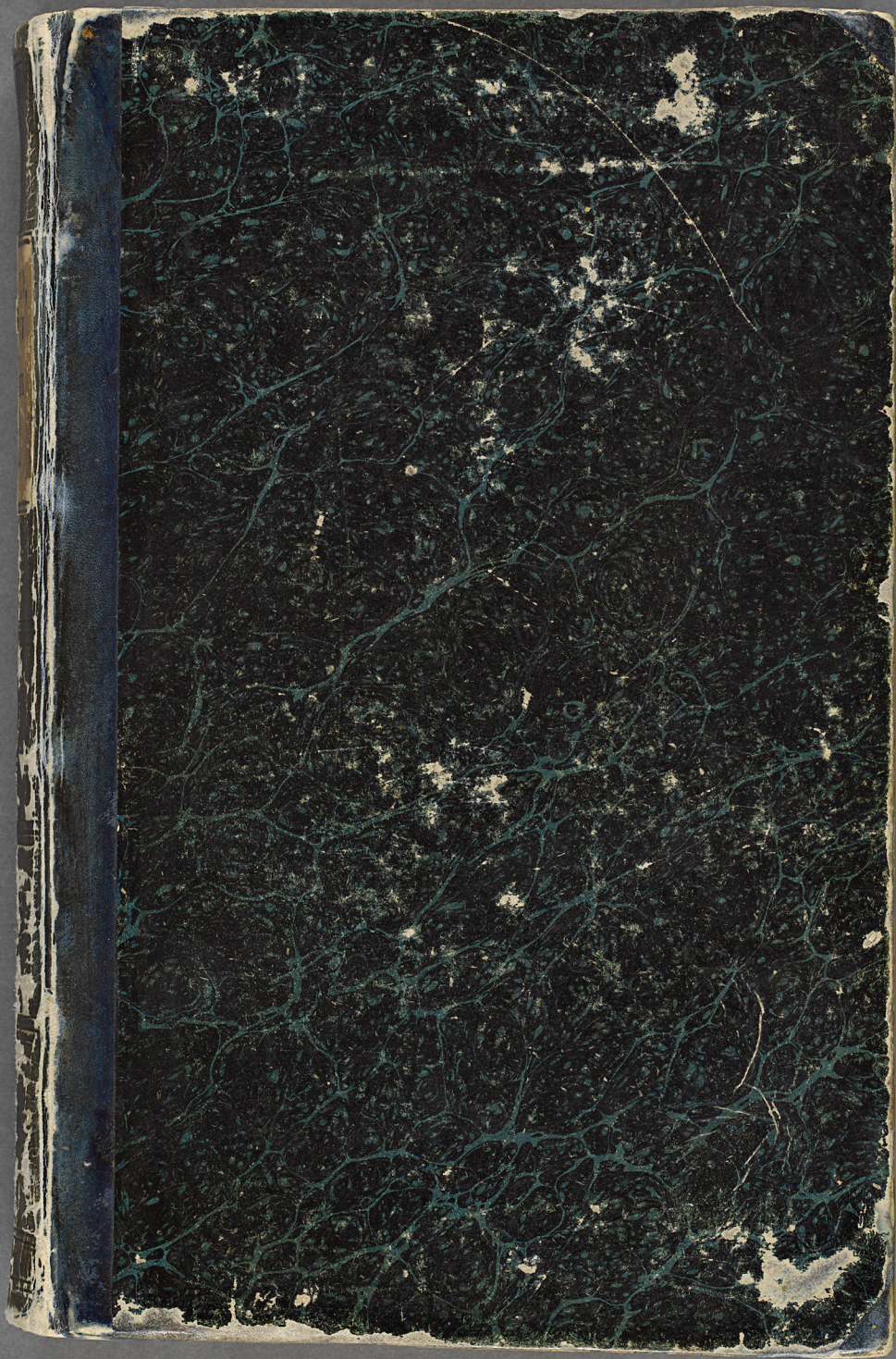


**Det enda nödvändiga för et rikes
financer, eller Principen i det
stora ämne...**

Thorild, Thomas,

1700-1829 54 A Br. 1792





64
Kungl. Biblioteket
STOCKHOLM

Litt. hist

So

1700 - 1829

Ex. A

THORILD, THOMAS





Det enda nödvändiga

För

ET RIKES FINANCER,

Eller

Principen

I det stora ämne, hvaröfver man
nu tvistar,

Satt i den klaraste dag,

Genom

Englands Öde.

Thorild, T.

Principiis obsta.

STOCKHOLM,

Tryckt hos ANDERS ZETTERBERG, 1792.



Faint, illegible text at the top of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

Faint, illegible text in the upper middle section of the page.

Faint, illegible text in the middle section of the page.


Faint, illegible text in the lower middle section of the page.

Faint, illegible text in the lower middle section of the page.

Faint, illegible text in the lower middle section of the page.

Faint, illegible text in the lower middle section of the page.

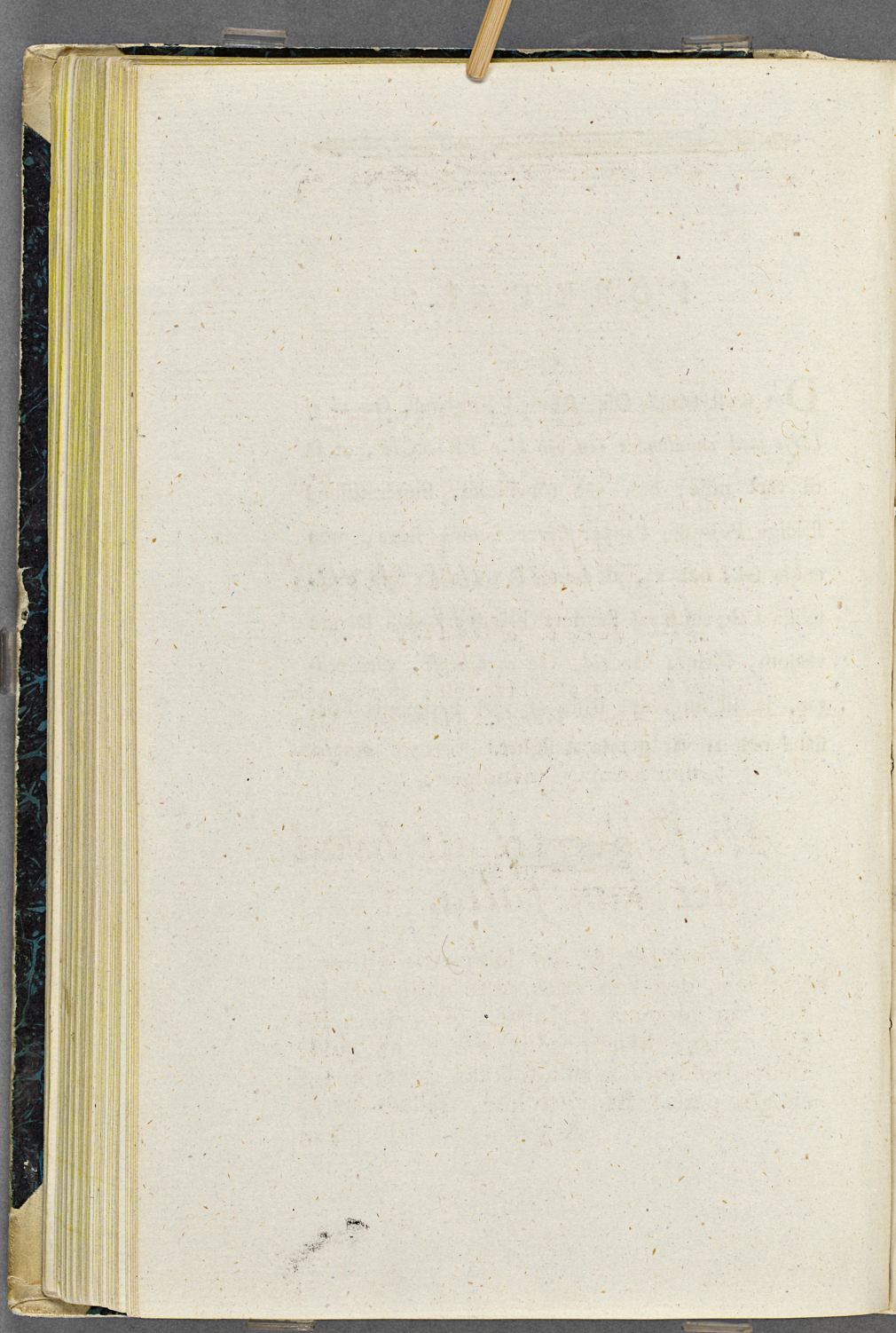





F Ö R E T A L.

Det skall hända Ofs, såsom i England, *Om vi ej börje med en allmänt ren och klar PRINCIP*, at få til vårt nöje, och vår förvillelse, hundratusend ftridiga Politiska Papper öfver samma stora, men enkla sak; och at, på denna så onyttiga som omäteliga Labyrinth af Partiers bländverk och Därars visdom, förlora vår *tid*, vår *tankekraft*, våra *pen-gar*, ja til slut, det bästa af vårt nationella Förstånd och af vår gamla Ärlighet.







I. CAP.
NATUREN AF ALL HANDEL.

Naturen af all Handel ligger evigt klar
i denna fats:

*Alt gäller alt hvad
det kan gälla.*

Denna fanning gör Handelns *vinst*, och
är den enda Lag för *Värde* i Naturen. Men
Köpmannen får ock känna bittert *motsat-
sen* af denna fanning, nämligen:

*Alt faller til alt hvad
det kan falla.*

EN diamant är det lumpnaste glitter i
Verlden, den kan dock gälla millioner: En
enda rar blomma, i Holland för tvånne fe-
kler sedan, kunde gälla en tunna guld:
Sjelfva Guldet, hos vissa folkslag, gäller knapt
en glas-pårla: Et vifst ljud, kalladt *titel*,
A 3 kan



kan gälla för det största snille, för den största dygd. Men et enda brödfycke, och et enda glas vatten, har någon gång gällt i Månskliheten, mera än hela Verldens diamanter, blommor, guld, titlar.

Är nu den enda lag för alt värde och är sjelfva handelns natur at *Alt galler alt hvad det kan gälla*; så följer, at en Köpman, såfom Köpman, i fri handel, har aldeles ingen annan förbindelse, än at

*taga alt hvad han
kan få,*

åfvenfom han troget måste räkna på det öde, at

*förlora alt hvad han
kan förlora.*

Endast en fåne kan göra det inkast „At
„han betjenar sig af *vårt behof*„. Ty ingen ting i Verlden galler, litet eller mycket, det är, *har värde*, utan i det riktigaaste förhållande til *Vårt behof deraf*: det må nu vara naturens behof, eller en *förvil-*



villad Inbildnings, et behof i rätt ordning, eller af et öde tilkommet.

Äfven måste man hafva politicerat sig bra galen, för at kunna glömma, at Köpmannen har et likafå stort *behof*, och et behof likafå rent och mänskligt, af *sin vinst*, som ni af *hans vabra*. Och då ni, för er del, i god ro, låter honom *förlora alt hvad han kan förlora*; så är det ock rättvist, at ni låter honom, i lika fri och rolig handel, *vinna alt hvad han kan vinna*.

* Hvarvid är klart, at ingen fråga är om *Svek*, eller om detta *System af svek* som kallas Lurändråja. Ty TJUFNAD är ingen Handel.

* Och likfå litet betyder *behof*, i allmänna Handeln, detta yttersta behof, som kallas *elände*, och som har at göra med hvars och ens Barmhertighet, och icke med HANDELN, i hvilken ofta den måst behöfvande af *något vifst* är just den rikaste, och som behöfver detta viffa, endast för at göra sig sjelf den största vinst.

Men af alt detta följer: at i ren och fri Handel, ingen vinst är så vål uträknad, eller så *stor*, som icke är rättvis. Köpman-



nen calculerar på andras behof; andre calculera på hans. Han använder *sit* bästa vett, såsom andre deras. *Ovanlig* vinst, *Ovanlig* förlust, enligt tider och hvalfningar, åro för honom et *lika naturligt* öde. Och om han förstår at vinna det högsta, eller alt; så är hans fel, efter Handels natur och sanna frihet, blott det, at han har mera *förstånd*, än man kanske behagar.

Med sådan rätt, tager han äfven AGIO; så, som hvar och en annan vinst, som, fritt och naturligen, erbjuder sig. Ni må göra en Folio för at bevisa et annat mynts lika godhet: *Alt gäller* likafullt *alt hvad det kan gälla*: han svarar er kallt „*Så mycket* „*är Banco nu värddt, Min Herre*„! Och han har rätt: ty hvad är en sak *värd*? jo, alt hvad den, i fri handel, möjeligen *kan gälla*.

Och skulle han ock fjelf hafva skapat detta nya värde; så vet ni ju, at al Handels *genie* består endast uti at: *Köpa til det lägsta, och sälja til det högsta*.

Tala om Moralen i ren och öpen Handel, i Pengars *värden*, är som at tala om Moralen i *Matbematiken*. Det visar en mans fjäl och snille, hvilken lefvat så *inbyses*



byses i denna Verlden, at han aldrig lårt känna den utan genom en Possilla.

Når ni kan vinna 50 R:d. på et enda kort, nekar ni at taga dem, af *christendom*? Når ni kan få *dubbelt* för edra tjänster åt Staten, nekar ni at taga det, af *christendom*? Ja, om för bara smicker och projecter, ni kunde vinna *tio gånger mer*, skulle ni förfaka er lycka, af *andetig blygsel*? Och likvåt skall, i en ren, fri, för alla lika öpen Handel, en köpman icke, utan fåniga smådelfer, kunna göra sig fördel af de få *stigande värden* som ännu tilbjudas af en Tid, i hvilken annars alla *fanna Värden* tyckas med hvar dag falla och förloras.

II. CAP.

NATUREN AF ALL CREDIT.

Naturen af all Credit är: *Säkerhet.*

Men det som heter *Säkerhet* i sjelfva Saken, heter i dens Förstånd som betraktar faken: *Visshet.*



Den minsta skymt af en *möjelig förändring* i Saken, kastar straxt et mörker på eder *Visshet*.

Nu kan ingen ting i Verlden skydda sakers fåkerhet och värde, annat än *Lag*; och ingen ting kan rubba sakers fåkerhet och värde, annat än *Magt*. * Ty vi tale icke nu om blotta *óden*, utan om *Mänsliga Handlingar*.

I samma mån derföre ni ser en enskilt *leka med Lag*, har han hos eder liten *Credit*: och det i rätt ordning, ifrån hvar och en *laglös småberre* som nåstan ler åt at svika; förbi alle *bedragare af sats*; ånda til *Våldsverkaren*, som med uppenbar, rå, vild *Magt*, icke annat kan än förtjena den *minsta Credit*, då han införer den *största Osåkerhet*.

Af detta skål finnes, i alla Tider af Oro, Våld, Krig; i alla Tyranniska Regeringar; i alla Despotiska Vålden fastån de synas milda; under alla skändeliga Ministrar, *ingen publik CREDIT*, som icke är ett blott *Pharao-Spel*.

Ja,



Ja, detta går så långt, at den minsta skynt af en *blott* MAGT, äfven i den vackraste Monarchie, straxt förfårar Crediten, som är det lättaste, det finaste, det ömtåligaste våfende i naturen. Hvarföre ni ser alla eller de största BANKER endast i de *måst fria* Stater: och där Constituerade, icke af Generaler, utan af Köpmån: bland vilka ändå Crediten, liksom båfvande för hvar flågt, aldrig kan hvila.

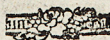
III. CAP.

FINANCER.

I sin enfaldigaste mening betyder detta stora Ordet, intet annat än: *et Rikes Debet och Crédit*. Och i den finaste förvaltningen deraf, som kallas *Finanz* par excellence, och som anses för et konst stycke, kan man icke följa annat, än naturen af HANDEL och CREDIT.

Men nu är det uppenbart, at en Regering, genom Riksgålds-Sedlar, handlar på *Credit* med alla dem, som gifvit *rena värden* i Tjenster eller Vahror för dessa fedlar såsom *blotta intyg* af deras fordran, och som hvar stund vänta at få dem realiserade genom godt och gällande *Mynt*.

Det-



Detta realiserande kan en Regering icke göra, utan genom *Alle skattande Medborgares QUOTA*: det är fant. Men rena begreppet är: *Såsom hvart sådant Quotum är Regeringens fordran på den Skattskyldige, så är hvar enda Riksgålds-Sedel innehafvarens fordran på Regeringen.*

Nu upstår den stora fråga: *hvad Värde har en sådan FORDRAN?*

Svar. Intet väsendteligare värde, än alt annat i hela Verlden. *Den gäller alt hvad den kan gälla, och faller til alt hvad den kan falla.*

Huru högt kan den gälla? Så högt som *Visbeten* at få den realiserad hvad stund som helst: det är, så högt som nu en *Banco-Sedel*.

Huru



Huru lågt kan den falla? Så lågt som Viſsheten, *At icke* 1. De Skattande, med at gifva *ſiſta ſpiken i väggen*, ſåfom en Auditor talar, göra en mindre eller ſtörre Bankerott: 2. *At icke* Regeringen kommer i nödvändighet af nya, oförutſedda, antingen *politiska* eller *naturliga* Behof: 3. *At icke* ſjelfve de ännu Förmögne i en Nation, genom ſtåndiga fallandet af *Inländſk Production* och ſtåndiga ſtigandet af *Utländſk Yppighet* blifva ſnart Oſkicklige at biſtä Riket.

Hvilket Land i Verlden har all denna *Viſshet*? Men *ſå långt* ſom denna *Viſshet* felar, måſte Publika Crediten falla.

ENGLANDS ÖDE.

Man vet, at Tudorske Konungarne förmodde alt. De Stuartske hade en ovifs magt: ån blånkande up ſom Aſiatiske Deſpoter, ån framtrådande i gode Medborgares dygd, ån ſtörtande från Magt och Höghet til miſdådares öde. Sedan Revolutionen

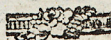


tionen 1630 har Engelska Folket *trott sig vara fritt.* „PARLAMENTETS Beslut, „hafva de ståndigt ropat, det är *vår egen* „LAG: den ger oss *Vissbet* för Lif och „Egendom,„!

Men detta Parlamentets Beslut är en *stor och belig form* för et dunkelt Envälde, hvilande på en Pluralitet, som i evigt samma ordning köpes med Rikets ämbeten, åra och skatter. Engelska Folket har *Vissbet för Lif och Egendom:* och råknar, på sina sista hundra år, 43 års KRIG! Engelska Folket gör *sin egen Lag:* och har 250 Miljoner Pund Sterlings SKULD! Engelska Folket är *fritt:* och TRYCKES ned i stoftet af Taxor! Men denna, dels fåniga, dels högünta inbildning har lockat tillsammans til Engelska Cronan *Tretusend Creditorer,* fåder eller mödrar för de bästa Familier i Riket, som alle anse de Capitaler de gifvit såsom evigt förlorade, men vänta endast sina årliga interessan. Hvilka interessans *vissbet,* skulle gifva er den bizarra ideen af et *inbilladt Capital med verkelig* ränta; om Regeringens *beliga förbindelse* icke innehölt realiteten af *et Capital.* Denna heliga *Förbindelse* oakadt, såljas dessa FORDRINGAR (fordringar på den första Regering under Solen i rikedom och

och magt) vanligen med 25 til 30 Procents rabatt! På hvilken *Scala af fallen Credit* de outhörligt springa, up och ner, efter det minsta ryckte *för* eller *emot* Regeringen. Och så långt har det hunnit, at när Ministern nu behöfver et nytt Låne-Capital, beviljadt af Parlamentet, hvilket Capital skall användas i Conjunctionen, men hvars *Interessen* böra constitueras i nya taxor på Folket; så köper han, med hemliga skänker, någon Penning-Vinglare af stort Namn, hvilken i samma ögnablick springer omkring från den ene til den andre, skryter af sin lycka at hafva fått infått hos Ministern et så stort Lån på så *dråpliga vilkor* (hvarpå han visar document, fastän han ej infatt et öre), retar och inleder genom *sit viktiga exempel* de mera enfaldige, och lofvar ånteligen med en myndig och nåstan kall vänlighet (ty tilloppet hos Ministern, säger han, är så stort redan, af de Förste Speculanter i London) lofvar at emottaga deras Summor til infåttning, för hvilken vänskapsfulla tjänst han likväl låter gifva sig en redbar erkänsla, eller ock, öfvertalad i sit hjertas godhet kan man tänka, såljer han til dem rent ut sit egna Lån, men til et *mindre Interesse*.

Så upkommer det nya Capital, hvilket försvinner lika snart med Conjunctionen. Men alla dessa, så förfärligt hopade, med
Ti-



Tiderna alltid stigande INTERESSEN, skapas utur TAXOR, drifna til den högd af spitsfundighet och grymhet, at de ofta kallas *blodiga*, och at, genom dem, Englands Frihet är förlorad i en Tråldom, vål ofynlig, men så lifligen *känd*, at man redan bäfvar för at öka den. Hwad an ock de *få kloke*, som se alt detta, vid den första Händelse som fordrar en *stor kostnad*, vid den första *Nöd* som uppkommer, vänta Englands Bankerott: hvilken vål skall kasta *Tre tusend* förmögna Familier tillbaka i sina första Fäders fattigdom, men i stället gifva lif och anda åt Stor-Brittanniens suckande Millioner, och i et ögnablick skapa et *nytt* mäktigt Folk.

Om detta år *Englands Öde*

_____ hvilken fåne
måste icke det vara, som undrar på, at
PUBLIK CREDIT *kan falla!*

Men den måste falla, i alla Länder och
i alla Tider, *i samma mån* som
det är möjligt



1. At Parlater eller STÅNDER, genom *falskheten af Representation*, kunna falla ned til en *köpt Pluralitet*, såsom nu i England: eller at de kunna kufvas af et *lyckligt Partie*, som rycker til sig en Magt öfver Lag, såsom i förra tider hos Os: eller at de *aldeles förgätas*, och småningom försvinna, såsom i de måsta Länder.

2. I samma mån som det är möjligt, at REGERINGEN, eller högsta Styrelsen, genom onaturliga Förbund, eller *falsk Politik*, utfätter et Rike för Krig eller Våda eller Förluster: eller at den handlar innom sig *mera efter Magt än Lag*: eller at den lemna *Rikets Financer i mörker* för Allmänheten. Af hvilket alt hela NYA HISTORIEN gifver det klaraste Exempel.

B

3. I sam-



3. I samma mån som det är möjligt, at FOLKET armas ut genom Skatter, genom *förfall i Näringar*, genom Monopolier och onaturliga Privilegier för vissa, genom allmänt fördärf i feder, med et ord, genom
- 7 *Laglöshet*: eller at oaktdadt inre Vålfstånd
- 8 *Utländsk Yppighet utan gräns* stiger: eller
- 9 at Resningar, Pugatschewska upror, Lawiska systemer, Cagliostroer i religion, i Finanz, i politik, eller i allmänhet *Hvålfningar* och
- 10 *Olycks-öden*, upkomma.

Hvilken Tafla af samma, af stora Möjligheter! som alla kunna oroa, kunna förfära, kunna störta *vår VISSHET!*

Men *i samma mån*, säger jag, som alt detta är möjligt — måste, i alla Länder och i alla Tider, PUBLIKA CREDITEN falla.

Hvilket jag sorgfälligt upprepar, på det man måtte låra alt hvad man bör, då man

der-



deruti märker et *fallande*. Ty denna Publika Credit år, i sit rena och högsta begrep, ej annat än: *kloke medborgares Visshet på den Allmänna Säkerheten.*

*

*

*

Det ENDA NÖDVÄNDIGA således år at — *uprätta denna VISSHET.*

Den stiger i samma mån som de ofvan uppräknade *Osäkerheter* försvinna; det år, i samma mån alt. blifver *Lag* i stället för *Magt.*

Då jag med LAG menar: *hvar och en rätt, klar, genom allas Förnuft beståmd och helgad, ordning.*



Denna visshet finnes ofta i en *Republik*.

Den finnes alltid för en *Bank*, som har intet *våld* at frukta utom sig, och innom sig ingen *Styrelse*, som icke är *bunden vid Lag*.

Denna VISSHET kan aldrig *befallas!*

Från JULIUS CÆSAR til CARL den Tolfte, från SEMIRAMIS til vår CHRISTINA, som kastade Cronan af *barm* öfver Financernas ruin — berodde denna Visshet endast och allenast på vår *Fria tanka* om de Allmänna Sakerna.

Hvaraf är klart, at intet *Snille*, at ingen *Storhet*, at ingen *Magt*, kan gifva den-



denna Visshet; utan, helt enfaldigt, *de*
Allmänna sakernas up-
penbart goda stånd.

I hvilken sats ligger för evigt klar al-
la Financers *Första och enda* PRINCIP.



VI hafve haft en ny Prophet i Finan-
cer, hvars vidunderliga Theorier uplösas i
Okunnighet om alla *Principer* af Handel
och Credit, samt i en Pedantisk inbildning,
som upretat denna okunnighet til stora fö-
retag.



Här gifvas *dumbeter* i dessa ämnen, som man kan kalla: *dumbeter i Banco*.

1. REGERINGEN. Från denna år Riksgålds-Contoiret „*aldeles skildt* och svarar för sig sjelft „ säger han. Hvilket skulle vara fannt, *Om detta CONTOIR hade*, såsom Banken, *innom sig all den MAGT, som i rätt och naturlig ordning, kan inflyta på des Tilgångar*: det är, om det hade styrelsen af Landet. Men nu föke vi Regeringen, nödvändigtvis *där*, hvarest denna *Styrelse - Magt* finnes. Vår Stats-Rätt tillåter oss icke at åtskilja Kung och Ständer. Hvilke utgöra en enda Principal, som är alle Publike Creditorers *Man*.

2. RIKET. Detta tager han aldraoftast, icke i en ren Finanz-mening, då det betyd-

tyder *hvarje skattandes*

Quotum: utan helt fysiskt, såsom en indistinct Massa af allas Förmögenhet: och så, som en hungrig bonde anser en stor och god Ost på hvilken han hugger til hvad bit han lyfter. Ockfå följer han tyft i sina Theorier denna Turkiska Maxim om Riket:

en för alla och alla för

en. Men et fritt Folk tror, at alt hvad en medborgare eger, utöfver Quotum af sin contribution, är hans *eget*, och at han i denna sin egna rätt är sjelf den ende herre och souverain under Solen. Om detta hans *Eget* är en publik Credit-fedel, så anser han den för *sin*, *sin* rena innestående *Fordran på alla*, det är, då man ej brukar at handla directe med alla, på den Styrelse som har MAGTEN öfver *allas Quota*, eller, *de Publika medlen*. Hvilken Styrel-



se-Magt vi kalle med et annat namn: *Regeringen*. Men visse Penning - Propheter tyckas, i sit despotiska vurmande, vilja dela Riket i tvånne opponerade Magter, af hvilka den ena utan gråns *fordrar*, och den andra utan gråns *betalar*.

3. *Han vill*, at en Riksgålds-fedel skall gälla fullt, som en Banco-fedel, som Specie, som Guld. Och hvilken redlig man *vill* icke detsamman? Men en Centners *vilja* kan ej göra et papper mindre *lätt*.

Han påstår, at en Riksgåldsfedel har en *vida större säkerhet*, än alt Banco i verlden. Och det är visst, at i allmänhet, och in abstracto, et Rike præfenterar för vår Tanka en vida större Säkerhet, än någon Bank. Men han glömmmer huru
oänd-



oändeligt, in specie, et *vist* Rike kan differera från en *viss* Bank: ja, huru oändeligt *alla kända Riken*, i både utvårtes Favor och invårtes Styrelse, differera från *alla kända Banker* som ännu hafva bestånd.

Han *föreslår* ånteligen
åt alle Förmögne i Riket: at tilhandla sig hela den *Utländska Skulden*. Store Gud! hvad man måste hafva tänkt sig djupt in i sin Nattmössa, för at riktigt tro, at den *Publika Credit* som nu i Landet synes fela för en Tolffchilling, nog skulle finnas för *Femtio Millioner* Tolffchillingar! och för at icke se, at i den stund en sådan Credit funnes, Köpmännerna mangrant skulle taga Speciet hos Utlänningar til 5 Procent, för at sticka 25, af de 30 proponerade, i sin ficka: hvarigenom Skulden, under *flera namn*, blefve lika *Utländsk!*



Men hvad kan den se, som icke fett, at INHIBITIONEN af *Banco* skulle 1. *göra intet*, ty man skulle *då* måta Riksgåldsfeclarne emot *Vexeln* eller *Vabran* directe, just så, som man nu måter dem emot *Banco*, hvarigenom man endast tog en *annan* aln för at måta *likamycket*: 2. icke fett, at den skulle störta dessa Sedlars anseende aldeles, *då* emot deras *stigande Massa* nödvändigt skulle *vara* deras *fallande Credit*, denna verkan som äfven alt *godt* mynt måste róna: och 3. icke fett, at detta Spöke, AGIOTERINGEN, som få förkrämt hans hjerne, är blott en spelande skugga af det verkeliga Onda, OVISSHETEN i Folkets finnen?

Denna Ovisshet är *naturlig* i alla Riken, som komma i *stora behof*: och den Publica Crediten, såfom hvar enskild mans, måste följa det eviga öde: at *i samma mån* den *drifoes långt*, *faller den!*

Men,



Men, när den en gång är fallen, kan den icke uprättas genom någon konst af Månkligt Snille: utan endast genom *Säkerheten*, lagd klar för allas ögon. Hvilket gudomliga ord innefattar, i et begrep, *de Allmänna Sakernas uppenbart goda stånd*; men dock mera egenteligen, utom Ofs, *naturliga Förbund*, innom Ofs, *Fribet skyddad genom Lag*.





Jag har med detta Utkast sökt at tjena både Konung och Fädernesland: hvilka först, icke af någon klok och redelig man *åtskiljas*: dernäst, icke kunna tjenas med lögn och bländverk, utan med en ren upgift af *Sakkernas* PRINCIP.

Jag tillhörer annars intet Partie: utan såvida, som jag deruti finner något rätt och stort. Ty jag erkänner i hela världen ingen annan *Politik*, än den för alla Partier lika nödvändiga och lika heliga — *Sanningen*.

I denna Politik är det lätt at bevisa, at et Lands Armee icke bör bestå af annat än frie Arbetare, at hvilka Staten endast gifver: *Uniformen* och *Beskydd*. Hvaraf nu de Per-
mit-



mitterade Knektar åro et exempel. Ja, jag skulle, i denna Politik, kunna demonstrera klart som dagen, at nio tiondelar af hela Styrelse-Verket kunde indragas och reduceras til Et enda Cantzlie för en enda evigt klar och vis Constitution; utan at deraf annat skulle hånda, ån at Folket blef nio tiondelar mera lyckligt, och Konungen nio tiondelar mera stor.

Men, frågan år icke nu om all möjelig *Sällhet*: utan om en verkelig *Nöd*.

En nöd, som fast ånnu icke större ån at Vi med vett och mod kunne öfvervinna den, likvål måste väcka, på et mera lifligt fått, hvar redelig medborgares både tanka och känsla.

Mig



Mig har den fört på den nya, den stora, den förunderliga betraktelse öfver Allmänna Historien: „At nästan utan undantag all den Storhet världen kánt och känner, störtar sig sjelf,,

SNILLETTS bländverk, irrande blofs, och förmåttna konst: YPPIGHETENS på dessa upftigande, omäteliga, glänfande, urfinniga, ömsom tyrannie och tråldom: ÅRANS för-gudade Lögn: KRIGENS Blod och Lågor: Alt detta, som i alla Tider, dårat Lårde, Nationer och Kungar — har det icke altid störtat sig sjelft? Men så, at Månskligheten, des Rått och des Lycksålighet, ligga störtade tillika, och nästan begrafna, under denna falska Storhets ruiner!

Tjuste, dårade Nationer! Af SAN-
NINGEN kan man icke *lida*. Ty
San-



Sanningen är Guds egen välgörande Lag, är Naturens ordning, som öfverensstämmer med och beskyddar vår varelse. Sanningen kan ock aldrig förvandlas eller *störta*: ty Sanningen är så vis och evig som Guds Förstånd, af hvilket den är en glans, lysande i alt, lysande i tingens natur och egenskaper, för at leda Oss.

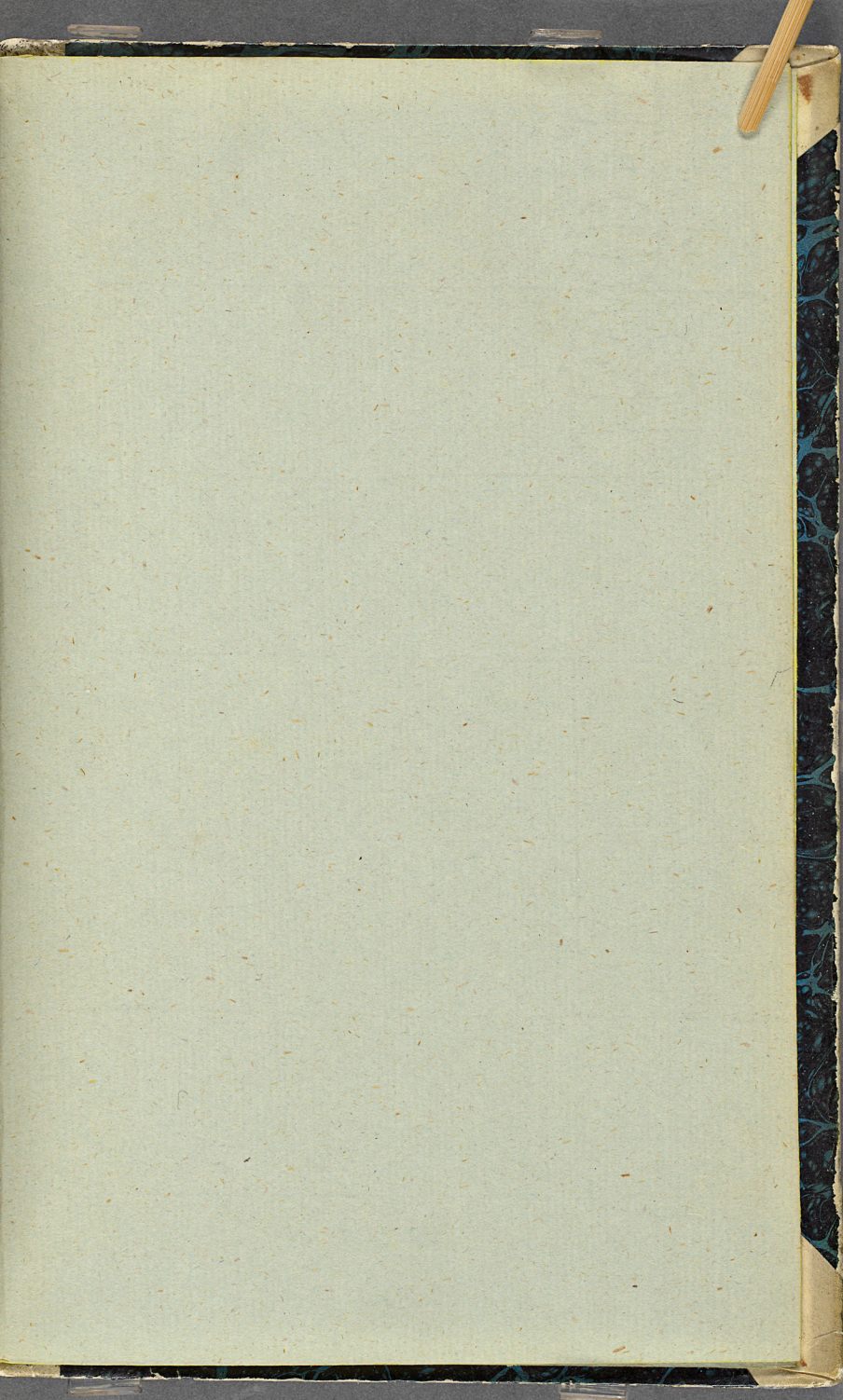
När derföre J outhörligt *liden*, outhörligt åren likfom *störtande* från ståtelig nöd i ynkelig nöd, från blånkande storheter i eländen — Vet en, se en då, at det är LÖGNEN, endast Lögnen, under tusende höga namn af Snille, af Yppighet, af Åra, som J följen; och at alt ert *lidande* icke annat är, än Naturens straff, än Guds hämnd, såsom yttersta medlet at väcka edert *Förstånd*.

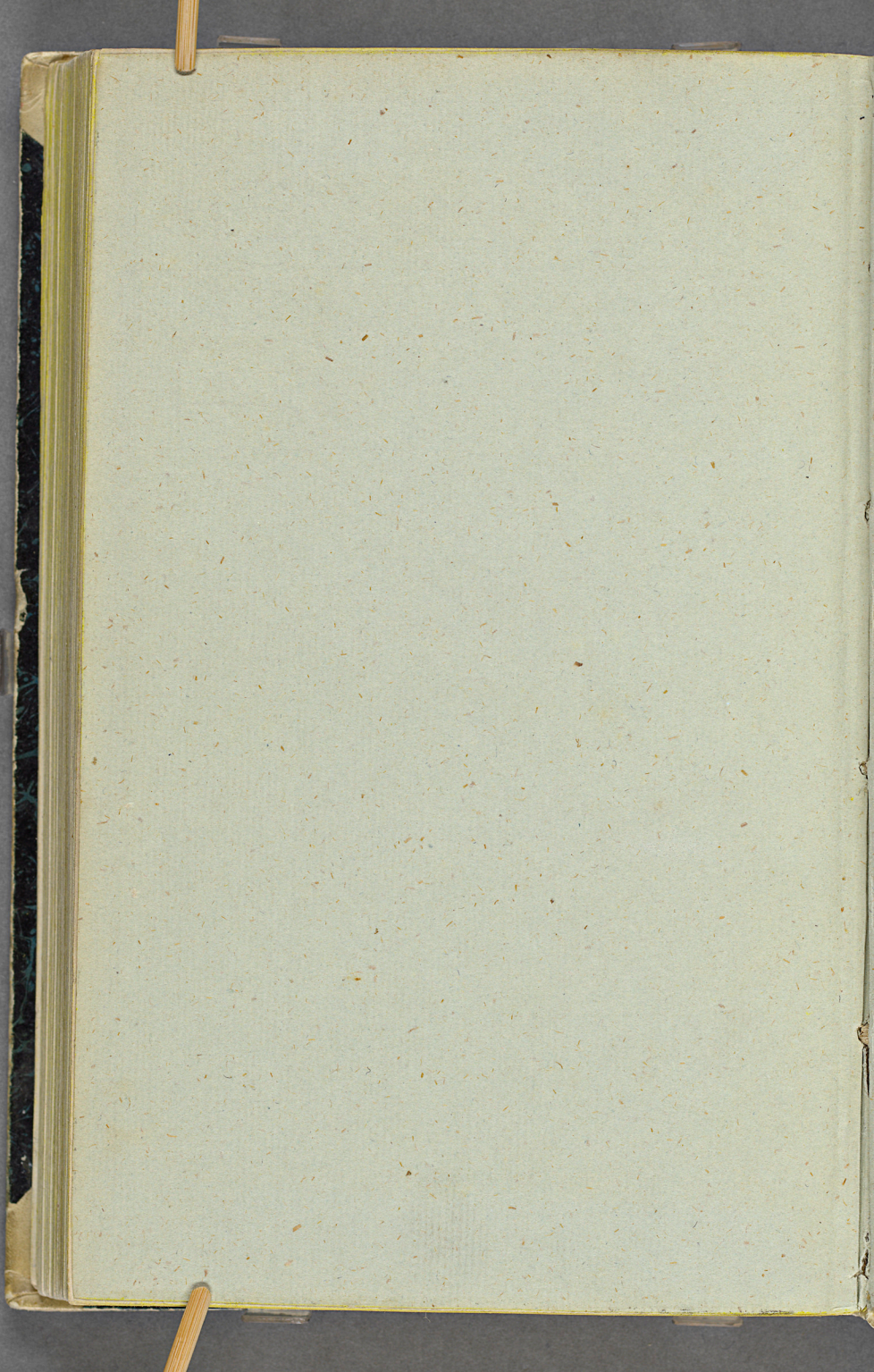
Men

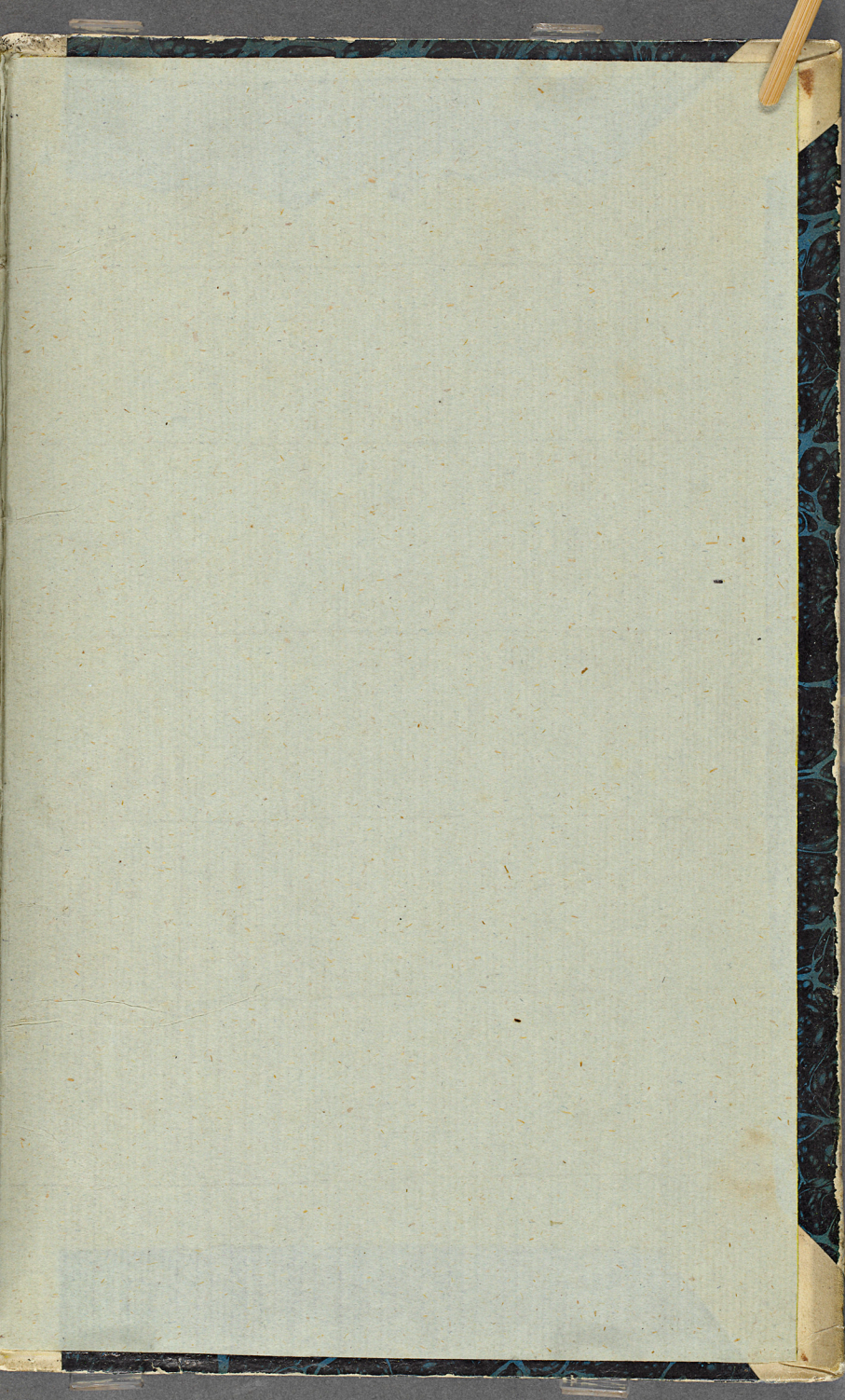


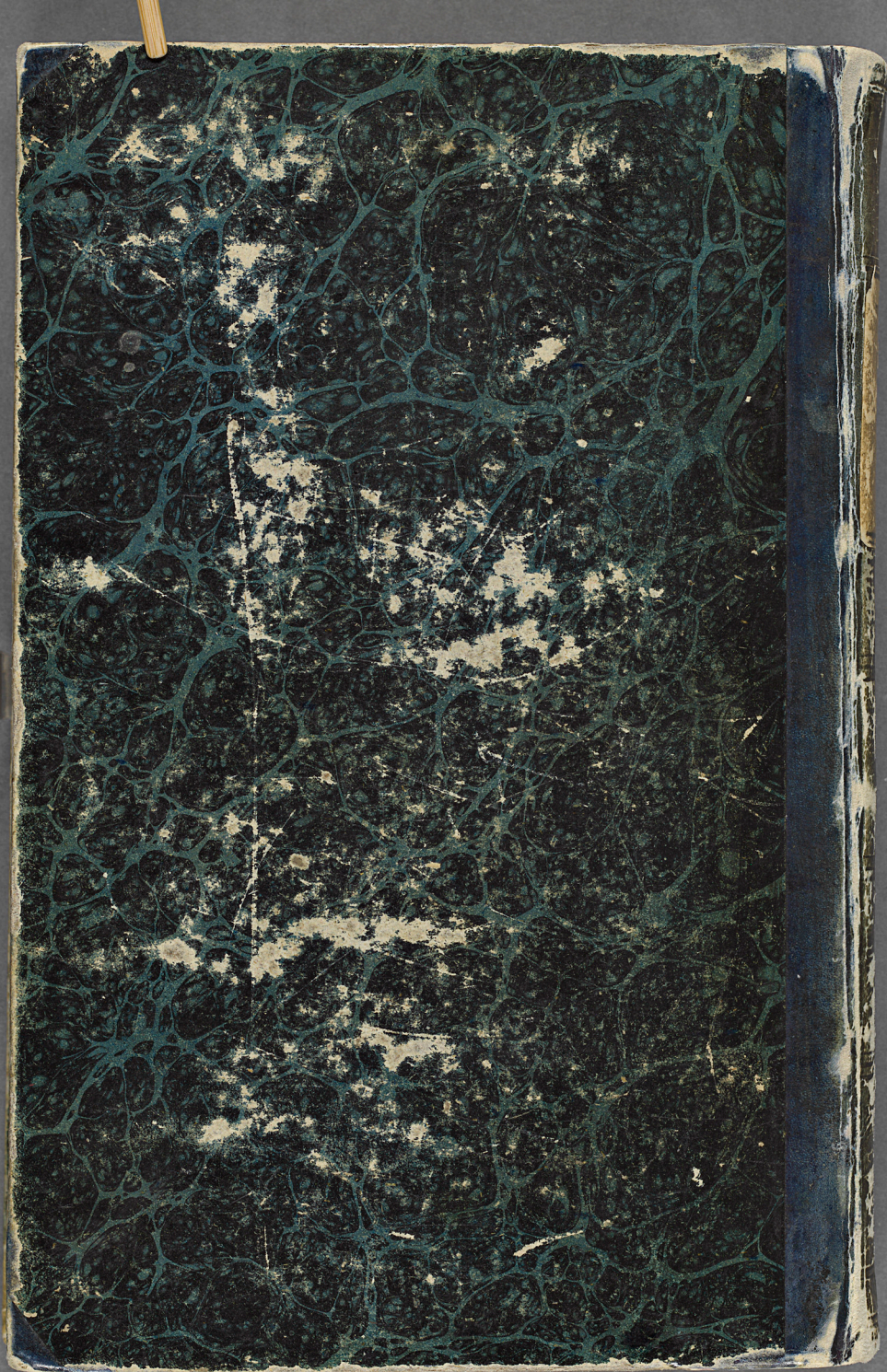
Men detta FÖRSTÅND är icke blott en mängd af *ideer*: hvilket åfven fånaden, hvilket de ytterste jordens trälar och dårar, hafva. Det är icke blott en mängd af *ideer*: låt dem ock glänfa, af bara zirlighet, smak, rim, inbildning, pragt. Utan detta Förstånd är den enfaldiga, men stora kännedomen af *Sakers PRINCIP*, af tingens uppenbara och fanna Ordning: det är, detta Förstånd är kännedomen, icke af Människo-funder, utan af Guds och Naturens LAG, i hvilken endast är, för vår Sällhet, en ren och evig *Visshet*.

















THORILD,
CRITIK
eller
CRITIKER

1-4

70, U.



THORILD,
CRITIK
eller
CRITIKER
1-4